

Втори мой другаринъ бѣше острата сабля,
Третиятъ мой другаръ — моятъ добаръ конь,
А четвъртиятъ мой другаринъ — оинатиятъ лажъ,
Проводачете ми пакъ — калените стрѣли.“
А какво ще да каже православниятъ царъ:
«Да живѣешъ ти, юначе, селашки сине,
Че си знаялъ да крадешъ, отговоръ да дадешъ!
За това азъ тебе, юначе, ща да награда
Посрѣдъ полето съ високи кѣщи,
Сжъсъ два дерека, трети напреки.“

Не е за искаждане, какво впечатление ми направи тая престолярна пѣсенъ за бѣсилницата, която са пѣше отъ такива хора, които бѣха обрѣчени за обѣсване. Тѣхните грозни лица, юнашките имъ гласове, печалиото сѣдържане на самата пѣсенъ, което тие увеличаваха, — сичкото това ма потрѣсваше съ нѣкаквъ си психически страхъ.

Гостите испиха още по една чаша, станаха отъ трапезата и протиха са съ Пугачова. Азъ искахъ да излѣза слѣдъ тѣхъ; но Пугачовъ ми каза: «Остани. Азъ искамъ да поговора съ тебе.» Ние останахме око на око.

Нѣколко време происхождаше мълчание и отъ двѣте страни. Пугачовъ глѣдаше на мене втрѣтено и изрѣдко мигаше съ лѣвото си око, а това мигание изражаваше хитростъ и присмивка. Най-послѣ, той са засмѣ, и съ такава непрекъснатата веселба, щото и азъ, като го глѣдахъ, захванахъ да са смѣя, ако и да не знаѣхъ и самъ защо са смѣя.

— Какъ си, ваше благородие? ма попита той. — Уплаши ли са, кажи ми право, когато моите юнаци ти мѣтнаха въжето на шееята? Азъ мисла, че небето ти са показа не по-големо отъ овча кожа . . . Щеше ти да